

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 1.4.2014 r.
COM(2014) 163 final

2014/0095 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**ustanawiające wizę objazdową i zmieniające Konwencję wykonawczą do układu z
Schengen oraz rozporządzenia (WE) nr 562/2006 i (WE) nr 767/2008**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

W ramach międzyrządowej współpracy w ramach Schengen przyjęto szczegółowe zasady dotyczące wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy w okresie sześciomiesięcznym (tzw. krótkich pobytów)¹. Dokonano tego w celu zapewnienia bezpieczeństwa w strefie Schengen² oraz prawa do swobodnego przemieszczania się w jej obrębie, w tym dla obywateli państw trzecich. Po wejściu w życie Traktatu z Amsterdamu zasady te zostały rozwinięte i skonsolidowane w ramach Unii Europejskiej. Podstawowe elementy obowiązującego prawodawstwa do celów niniejszego wniosku są następujące:

- Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 (kodeks graniczny Schengen) z późniejszymi zmianami³ ustanawia między innymi warunki wjazdu obywateli państw trzecich w ramach krótkich pobytów;
- Rozporządzenie (WE) nr 539/2001 (rozporządzenie wizowe) z późniejszymi zmianami⁴ zawiera wykaz państw trzecich, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych w przypadku krótkich pobytów oraz wykaz państw, których obywatele są z tego wymogu zwolnieni;
- Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 (kodeks wizowy) z późniejszymi zmianami⁵ ustanawia zharmonizowane procedury i warunki rozpatrywania wniosków o wydanie wiz krótkoterminowych i wydawania wiz;
- Konwencja wykonawcza do układu z Schengen⁶ (konwencja z Schengen) z późniejszymi zmianami ustanawia zasadę „wzajemnego uznawania” wiz krótkoterminowych. Zapewnia ona również obywatelom państw trzecich, którzy posiadają ważny dokument pobytowy lub ważną krajową wizę długoterminową wydaną przez jedno z państw członkowskich⁷ prawo do swobodnego przemieszczania się przez maksymalnie 90 dni w każdym 180-dniowym okresie.

Oczywiście również obywatele państw trzecich mogą przebywać w strefie Schengen przez okres dłuższy niż trzy miesiące lub 90 dni, ale nie powinno to mieć miejsca na podstawie obecnie obowiązujących przepisów dotyczących krótkich pobytów. Wymagałoby to osiedlenia się w jednym z państw członkowskich, w związku z czym obywatele państw trzecich powinni złożyć wniosek o wydanie dokumentu pobytowego lub wizy

¹ Należy zauważyć, że do dnia 18 października 2013 r. odpowiednie przepisy dorobku Schengen odwoływały się do „3 miesięcy w okresie 6 miesięcy od daty pierwszego wjazdu”. W rozporządzeniu (UE) nr 610/2013 (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 1) na nowo określono pojęcie „krótkiego pobytu” (tj. czasowy zakres stosowania dorobku Schengen) odwołując się do „90 dni w każdym okresie 180-dniowym”.

² http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/schengen/index_en.htm.

³ Wersja skonsolidowana jest dostępna na stronie:

⁴ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2006R0562:20100405:PL:PDF>.

⁵ Wersja skonsolidowana jest dostępna na stronie:

⁶ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2001R0539:20110111:PL:PDF>.

⁷ Wersja skonsolidowana jest dostępna na stronie:
<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2009R0810:20120320:PL:PDF>.

⁸ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19.

⁹ O ile nie wskazano inaczej, określenie „państwa członkowskie” odnosi się do państw członkowskich UE stosujących w pełnym zakresie wspólną politykę wizową (wszystkich państw członkowskich UE z wyjątkiem Bułgarii, Chorwacji, Cypru, Irlandii, Rumunii i Zjednoczonego Królestwa), a także do członków stowarzyszonych Schengen (Islandii, Liechtensteinu, Norwegii i Szwajcarii).

długoterminowej w danym państwie członkowskim. Zezwolenia takie mają charakter celowościowy, gdyż są wydawane w celu wykonywania pracy, prowadzenia działalności gospodarczej, podjęcia nauki, łączenia rodzin, itp., ale zasadniczo nie obejmuje to turystyki. Nie istnieją ogólne, horyzontalne przepisy na poziomie UE ustanawiające warunki wydawania dokumentów pobytowych lub wiz długoterminowych, ale istnieją dyrektywy sektorowe dotyczące szczególnych kategorii obywateli państw trzecich, np. pracowników lub studentów. Jednakże dyrektywy te nie prowadzą do pełnej harmonizacji i pozostawiają państwom członkowskim pole manewru w zakresie wprowadzania wyjątków lub odstępstw oraz szczegółowego określenia niektórych kwestii w przepisach prawa krajowego.

Przewidziane w dorobku Schengen „ograniczenie” do 90 dni w 180-dniowym okresie nie jest niczym wyjątkowym w kontekście prawa dotyczącego cudzoziemców. Ustawodawstwo krajowe dotyczące cudzoziemców tradycyjnie rozróżnia pomiędzy wjazdem na krótki pobyt (miesiąc, trzy miesiące, sześć miesięcy) – w przypadku osób „odwiedzających” – w szczególności w celach turystycznych, z którym wiążą się mniej restrykcyjne warunki, oraz przyjmowaniem obywateli państw trzecich, którzy chcą podjąć pracę, naukę itp., w którym to przypadku zastosowanie mają bardziej rygorystyczne warunki. W każdym przypadku, niezależnie od linii podziału pomiędzy krótkimi wizytami a pobytem oraz od warunków ustanowionych dla obcokrajowców, prawo krajowe przewiduje wydawanie odpowiednich zezwoleń na wjazd, pobyt i zamieszkanie, bez względu na długość planowanego pobytu na terytorium państwa członkowskiego (wizy o różnych okresach ważności, przedłużenie okresu ważności wizy, zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały itd.).

Obecny dorobek Schengen oraz dorobek prawny UE w zakresie migracji nie przewiduje jednak systemu obejmującego wszystkie rodzaje przewidywanego pobytu, porównywalnego z przepisami krajowymi w tym zakresie. Ze opisanych wyżej względów prawnych i politycznych dorobek Schengen obejmuje krótkie pobyty na terytorium wszystkich państw członkowskich, natomiast opracowane instrumenty prawne UE w dziedzinie imigracji/polityki w zakresie przyjmowania migrantów ustanawiają ramy dla prawodawstwa krajowego w celu przyjmowania obywateli państw trzecich w przypadku pobytu dłuższego niż trzy miesiące na *własnym* terytorium tych państw.

Strefa Schengen uległa rozszerzeniu do 26 krajów, toteż wielu obywateli państw trzecich, takich jak turyści, artyści sztuk scenicznych, naukowcy, studenci itp., ma uzasadnione powody do odbywania podróży w ramach tego obszaru przez dłużej niż 90 dni w danym 180-dniowym okresie, bez uznawania ich za „imigrantów”. Nie mają oni zamiaru lub nie muszą przebywać w danym państwie członkowskim przez okres dłuższy niż trzy miesiące. *Nie istnieją jednak wizy „Schengen” lub inne zezwolenia umożliwiające pobyt w strefie Schengen dłuższy niż trzy miesiące lub 90 dni.*

Na przestrzeni lat Komisja otrzymała od obywateli państw trzecich, zarówno takich, którzy podlegają obowiązkowi wizowemu oraz takich, którzy są z tego obowiązku zwolnieni, wiele skarg oraz wniosków o opracowanie rozwiązań dotyczących tego problemu. „Ograniczenie” do 90 dni w 180-dniowym okresie mogło być odpowiednie dla obszaru pięciu członków założycieli współpracy w ramach Schengen. Jednakże w sytuacji gdy strefa Schengen obejmuje 26 państw członkowskich, stanowi ono znaczną barierę dla wielu obywateli państw trzecich posiadających uzasadniony interes w odbywaniu podróży w państwach członkowskich. Prowadzi to także do utraty możliwości gospodarczych dla państw członkowskich.

Główną cechą podróżnych, którzy sygnalizują istnienie problemów, jest to, że planują oni „wizytę objazdową” w Europie/państwach członkowskich. Chcą oni przebywać w strefie Schengen dłużej niż 90 dni (w dowolnym 180-dniowym okresie). W związku z tym, jeżeli są

oni obywatelami państw trzecich, którzy podlegają obowiązkowi wizowemu, nie mogą ubiegać się o wizę krótkoterminową – wizę „Schengen” – ponieważ takie wizy są wydawane tylko w przypadku podróży trwających maksymalnie 90 kolejnych dni. Co do zasady obywatele państw trzecich zwolnieni z obowiązku wizowego również nie są do tego uprawnieni. Ale obywatele państw trzecich zaliczający się do każdej z kategorii nie zamierzają przebywać w dowolnym państwie członkowskim dłużej niż 90 dni, tak więc nie mogą oni uzyskać „krajowej” wizy długoterminowej⁸ lub dokumentu pobytowego.

Wspomniana luka legislacyjna między dorobkiem Schengen a unijnymi i krajowymi przepisami imigracyjnymi oznacza, że tacy podróżni powinni co do zasady opuścić strefę Schengen w ostatnim dniu pobytu trwającego 90 kolejnych dni oraz „czekać” przez 90 dni poza terytorium państw członkowskich, zanim będą oni mogli wrócić i korzystać z kolejnego okresu legalnego pobytu. Taka sytuacja nie może być uzasadniona obawami państw członkowskich dotyczącymi bezpieczeństwa, nie służy ona też ich interesom ekonomicznym, kulturalnym i edukacyjnym.

W szczególności stowarzyszenia i grupy interesów artystów występujących na żywo podkreślają, że często napotykają trudności w związku z organizacją tras koncertowych w Europie z powodu „ograniczenia” pobytu do 90 dni w okresie 180-dniowym. Objazdowe zespoły artystyczne zazwyczaj nie spełniają wymogu posiadania stałego miejsca pobytu umożliwiającego artystom, pracownikom i członkom ich rodzin uzyskanie wiz długoterminowych lub dokumentów pobytowych. Ponieważ pracownicy takich zespołów to często osoby wysoko wyspecjalizowane i wyszkolone, zwykle nie udaje się ich zastąpić lub byłoby to kosztowne lub wysoce destruktywne. W przykładach przedstawionych przez Europejskie Stowarzyszenie Cyrków (European Circus Association, ECA) uszczuplenie dochodów w przeliczeniu na zlecenie (tj. miasto, w którym odbywa się występ znanych zespołów cyrkowych) w jednym przypadku wyniosło około 380 000 EUR, natomiast w drugim 920 000 EUR (zatrudnienie miejscowych woźnych, koncesje, zespoły sprzątające, wynajem sal, podatki i opłaty, lokalni dostawcy, drukarki, marketing, usługi, hotele i restauracje, usługi komunikacji lokalnej, wynagrodzenia wypłacane w każdym mieście). ECA wskazała również przypadki, w których zespoły musiały zastępować/wymieniać obsadę i członków obsługi w celu spełnienia wymogów dotyczących „ograniczenia” pobytu. W jednym przypadku zastąpienie 36 pracowników stanowiło dla zespołu koszt wynoszący około 110 000 EUR. Według Europejskiej Ligi Organizacji Producentów Sztuki Scenicznej (Performing Arts Employers Associations League Europe, Pearle*) brak „alternatywnego” zezwolenia generuje w skali UE koszty mieszczące się w przedziale od 500 mln EUR do 1 mld EUR rocznie, co w obecnej sytuacji finansowej i gospodarczej stanowi znaczną kwotę.

Sugestie płynące z biur podróży oraz liczne zapytania kierowane do Komisji wskazują na to, że coraz więcej „indywidualnych” podróżnych (np. studentów, naukowców, artystów i osób zawodowo związanych z kulturą, emerytów, przedsiębiorców, dostawców usług itp.) również przejawia żywotne zainteresowanie możliwością przemieszczania się w obrębie strefy Schengen przez ponad 90 dni w każdym 180-dniowym okresie.

Ponadto wielu obywateli państw trzecich już przebywających w strefie Schengen na podstawie wizy długoterminowej lub dokumentu pobytowego wydanego przez państwo członkowskie wyraża chęć lub potrzebę udania się w podróż do innych państw członkowskich w trakcie lub po zakończeniu takiego pobytu. Na przykład studenci będący obywatelami państw trzecich mogą zechcieć odbyć podróż w obrębie strefy Schengen po ukończeniu studiów, np. przez sześć miesięcy przed ostatecznym powrotem do domu. Zgodnie z art. 21

⁸

Por. art. 19 konwencji z Schengen, odniesienie w przypisie 6.

Konwencji wykonawczej do układu z Schengen osoby takie co do zasady mają prawo do swobodnego przemieszczania się w państwach członkowskich na podstawie ważnej wizy długoterminowej lub zezwolenia na pobyt, ale „ograniczenie” pobytu do 90 dni w okresie 180-dniowym ma zastosowanie również do nich.

Zasada ogólna nie stanowi problemu dla większości podróżnych i powinna zostać utrzymana. Już w 2001 r. Komisja uznała natomiast potrzebę jej uzupełnienia poprzez wprowadzenie zezwolenia na pobyt dłuższy niż trzy miesiące w obrębie strefy Schengen. Przedstawiła ona projekt dyrektywy Rady dotyczący warunków swobodnego przemieszczania się obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich w okresach nieprzekraczających trzech miesięcy, wprowadzający szczególne zezwolenie na podróż oraz określające warunki wjazdu i przemieszczania się w okresach nieprzekraczających sześciu miesięcy⁹.

Komisja zaproponowała wprowadzenie *szczególnych zezwoleń na podróż* dla obywateli państw trzecich planujących podróż na terytorium państw członkowskich przez okres *nie dłuższy niż sześć miesięcy w dowolnym okresie 12 miesięcy*. Zezwolenie to umożliwiłoby przebywanie w strefie Schengen przez sześć kolejnych miesięcy, ale jego posiadacze nie mogliby pozostawać w pojedynczym państwie członkowskim przez okres dłuższy niż trzy miesiące. Wniosek ten — który obejmował kilka innych kwestii, np. wydalenie — został formalnie wycofany przez Komisję w marcu 2006 r. W owym czasie główne obawy państw członkowskich dotyczyły podstawy prawnej i spodziewanej biurokracji związanej z przewidywanym zezwoleniem. Niektóre z nich nie zgodziły się na plan polegający na wprowadzeniu zezwolenia dla obywateli państw trzecich objętych obowiązkiem uzyskania wizy na krótki pobyt, gdyż uznały, że może to mieć wpływ na integralność systemu wiz krótkoterminowych.

Omówiona powyżej luka prawna zmusza państwa członkowskie do naginania zasad oraz wykorzystywania instrumentów prawnych, które nie zostały opracowane w celu „przedłużania” dozwolonego pobytu w strefie Schengen: chodzi o stosowanie art. 20 ust. 2¹⁰ konwencji z Schengen lub wydawanie wiz o ograniczonej ważności terytorialnej (wizy LTV) na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) kodeksu wizowego¹¹. Praktyki te są szczegółowo opisane w załączniku 7 do oceny skutków¹² towarzyszącej przedstawionemu jednocześnie wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Unijnego kodeksu wizowego (kodeks wizowy) (wersja przekształcona)¹³.

Dlatego pożądane jest wprowadzenie nowego rodzaju wizy dla obywateli państw trzecich, zarówno podlegających obowiązkowi wizowemu, jak i z niego zwolnionych, mających uzasadniony interes w odbywaniu podróży w obrębie strefy Schengen przez ponad 90 dni w każdym 180-dniowym okresie.

⁹ COM(2001) 388 final. Dz.U. C 270 z 25.9.2001, s. 244.

¹⁰ „Cudzoziemcy niepodlegający obowiązkowi wizowemu mogą swobodnie przemieszczać się po terytoriach Umawiających się Stron przez okres nieprzekraczający 90 dni w każdym 180-dniowym okresie, [...]. Postanowienia ustępu 1 nie wpływają na prawo każdej z Umawiających się Stron do przedłużenia pobytu cudzoziemca na swoim terytorium w wyjątkowych okolicznościach lub zgodnie z umową dwustronną zawartą przed wejściem w życie niniejszej Konwencji, poza okres 90 dni.”

¹¹ „Wiza o ograniczonej ważności terytorialnej jest wydawana wyjątkowo w następujących przypadkach: [...] b) jeżeli z przyczyn uznanych przez konsulat za uzasadnione w danym 180-dniowym okresie osobie ubiegającej się o wizę, która w tym 180-dniowym okresie już wykorzystwała wizę jednolitą lub wizę o ograniczonej ważności terytorialnej zezwalającą na pobyt 90-dniowy, wydawana jest nowa wiza.”

¹² SWD(2014) 68.

¹³ COM(2014) 164.

Celem wniosku jest wypełnienie luki legislacyjnej między dorobkiem Schengen dotyczącym krótkich pobytów a unijnym/krajowym prawem dotyczącym pobytów w danym państwie członkowskim poprzez:

- ustanowienie nowego rodzaju wizy („wiza objazdowa”) na potrzeby planowanego pobytu w co najmniej dwóch państwach członkowskich przez ponad 90 dni ale nie dłużej niż jeden rok (z możliwością przedłużenia do dwóch lat), pod warunkiem że osoba ubiegająca się o wizę nie zamierza pozostawać w tym samym państwie członkowskim dłużej niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie, oraz
- określenie procedur składania wniosków oraz warunków wydawania wiz objazdowych.

Wniosek nie reguluje warunków i procedur dotyczących przyjmowania obywateli państw trzecich w przypadku pobytu w państwie członkowskim przekraczającego trzy miesiące, ani procedur i warunków wydawania zezwoleń na pracę lub równoważnych zezwoleń (tj. dostępu do rynku pracy).

Choć niniejszy wniosek stanowi, że wiele przepisów kodeksu wizowego powinno mieć zastosowanie do nowego rodzaju wizy, uzasadnione jest przedstawienie odrębnego wniosku zamiast włączenia takich postanowień do wniosku dotyczącego zmiany kodeksu wizowego, ponieważ zakres tego ostatniego obejmuje zasady i procedury wydawania wiz obywatelom państw trzecich, którzy podlegają obowiązkowi wizowemu (por. załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 539/2001).

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Zostały one opisane w ocenie skutków, o której mowa w sekcji 1. Ogólnie rzecz biorąc, grupy interesu — w szczególności stowarzyszenia artystów — potwierdzają, że luka w obecnych ramach prawnych stanowi poważną przeszkodę dla mobilności, zarówno w celach zawodowych jak i rozrywkowych, oraz popierają wprowadzenie nowego rodzaju wizy. Większość państw członkowskich wydaje się mieć jednak wątpliwości co do potrzeby podjęcia działań w świetle ograniczonej grupy wnioskodawców, których zmiany te będą dotyczyć. Niektóre państwa członkowskie wyraziły obawy w odniesieniu do podstawy prawnej (por. sekcja 3).

• Ocena skutków

Ocena wpływu wprowadzenia zezwolenia umożliwiającego obywatelom państw trzecich pobyt w strefie Schengen przez ponad 90 dni w dowolnym 180-dniowym okresie została zawarta w ocenie skutków towarzyszącej wnioskowi zmieniającemu kodeks wizowy.

W ocenie skutków rozważono dwa warianty regulacyjne.

Jeden z tych wariantów - nowy rodzaj zezwolenia na potrzeby planowanego pobytu w strefie Schengen trwającego ponad 90 dni, ale nie dłużej niż 360 dni, przewidziano „jedynie” dla ograniczonej grupy obywateli państw trzecich: artystów (lub sportowców), osób zawodowo związanych z kulturą oraz członków ich zespołów zatrudnionych przez wiarygodne i uznane przedsiębiorstwa lub organizacje artystów występujących na żywo oraz członków ich najbliższych rodzin podróżujących wraz z nimi. Ograniczenie beneficjentów do tej grupy opierało się na fakcie, że wydają się oni stanowić główną grupę obywateli państw trzecich, których dotyczy istniejąca luka legislacyjna.

Kolejny wariant przewidywał podobne zezwolenie nie tylko dla tej konkretnej kategorii obywateli państw trzecich, ale dla wszystkich obywateli państw trzecich (tj. „indywidualnych” podróżnych, np. turystów, naukowców, studentów, przedsiębiorców). Ponieważ problem ten wynika z luki legislacyjnej pomiędzy dorobkiem Schengen w zakresie krótkich pobytów w strefie Schengen oraz ustawodawstwem w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w przypadku pobytu na terytorium państwa członkowskiego przez ponad 90 dni, *nie opracowano wariantu nieregulacyjnego*.

Ocena skutków wykazała¹⁴, że *brak zezwolenia umożliwiającego podróżnym pobyt w strefie Schengen przez ponad 90 dni w dowolnym 180-dniowym okresie powoduje znaczne straty ekonomiczne dla UE*. Zgodnie z badaniem wspierającym ocenę skutków liczba potencjalnych beneficjentów nowego zezwolenia jest raczej ograniczona. Realizacja pierwszego wariantu może dotyczyć około 60 000 osób ubiegających się o wizę, natomiast drugi wariant może dwukrotnie zwiększyć liczbę potencjalnych wnioskodawców. Są to raczej niewielkie liczby, biorąc pod uwagę fakt, że w 2012 r. złożono ponad 15 mln wniosków o wizę Schengen oraz że liczba ta systematycznie rośnie.

Jednak tacy podróżni są uznawani za osoby dokonujące dużych wydatków, a zatem z dużym prawdopodobieństwem mogą oni wygenerować znaczne dochody stymulując tym samym działalność gospodarczą w UE, zwłaszcza dlatego, że przebywają w strefie Schengen przez dłuższy czas. Pierwszy wariant może doprowadzić do uzyskania dodatkowych dochodów w strefie Schengen, które szacuje się na ok. 500 mln EUR rocznie. Wpływ gospodarczy drugiego wariantu szacuje się na około 1 mld EUR. W przypadku obu wariantów korzyść gospodarcza wynikałaby z wydatków dokonywanych przez „nowych” podróżnych, przyciąganych przez nowe możliwości pozostawania w strefie Schengen przez dłuższy czas, bez konieczności korzystania z uciążliwych „rozwiązań alternatywnych” balansujących na granicy legalności, takich jak uzyskiwanie wiz o ograniczonej ważności terytorialnej.

W ocenie skutków wykazano także, że koszt administracyjny rozpatrywania wniosków o zezwolenie nowego rodzaju nie będzie znaczny, biorąc pod uwagę ograniczoną oczekiwaną liczbę wniosków oraz opłaty, które mają zostać z tego tytułu pobrane. Już teraz składanie przez obywateli państw trzecich wniosków o nowe wizy lub przedłużenie istniejących pociąga za sobą koszty. W odniesieniu do drugiego wariantu w ocenie skutków wskazane zostało szczególne ryzyko: niektórzy posiadacze nowego zezwolenia mogliby poszukiwać zatrudnienia na czarno.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

• Szczegółowe omówienie wniosku

Celem wniosku jest wypełnienie luki legislacyjnej. W związku z tym art. 1 wniosku ustanawia nowy rodzaj wizy, zwany „wizą objazdową” (wiza typu T). W artykule tym stwierdza się wyraźnie, że rozporządzenie nie ma wpływu na dorobek prawny w zakresie przyjmowania/imigracji. Oznacza to na przykład, że rozporządzenie nie wpływa na przepisy państw członkowskich dotyczące wpływu „nieobecności” obywateli państw trzecich posiadających dokumenty pobytowe w miejscu zamieszkania w czasie odbywania podróży do innych państw członkowskich na podstawie wizy objazdowej. Obywatele państw trzecich, którzy korzystają z (wewnątrzunijnej) mobilności w świetle przepisów UE również nie są objęci niniejszym rozporządzeniem.

¹⁴ W ocenie skutków zauważa się również, że bardzo trudno jest ocenić skutki gospodarcze i finansowe w tej dziedzinie ze względu na brak danych i sprawdzonej metodologii stosowanej na potrzeby ich oszacowania, toteż należy ostrożnie podchodzić do danych liczbowych, o których mowa w niniejszym ustępie.

Artykuł 2 ustanawia podstawową zasadę poprzez odesłanie do postanowień kodeksu wizowego oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS)¹⁵. Wiza objazdowa różni się pod wieloma względami od wizen krótkoterminowej w rozumieniu art. 2 kodeksu wizowego. Jest ona jednak bardzo podobna do wizen jednolitej, ponieważ co do zasady jest ważna na terytorium wszystkich państw członkowskich. Nowy rodzaj wizen ustanawia się w oparciu o podstawę prawną dla krótkoterminowych wiz i zezwoleń, a mianowicie art. 77 TFUE. Z tego względu co do zasady uzasadnione jest stosowanie do wizen objazdowych odpowiednich przepisów kodeksu wizowego. Kolejne artykuły (art. 4-9) określają w sposób szczegółowy, które przepisy kodeksu wizowego będą miały zastosowanie do warunków i procedur wydawania wiz objazdowych i ustanawiają odstępstwa od tych zasad oraz ich uzupełnienia, z uwzględnieniem specyfiki nowego rodzaju wizen. W tym celu kolejne artykuły odzwierciedlają, rozdział po rozdziale, strukturę kodeksu wizowego, potwierdzając, w odniesieniu do każdego przepisu, czy ma on zastosowanie oraz czy występują w tym względzie jakiegokolwiek uzupełnienia lub odstępstwa. Ponieważ Komisja przedstawia w tym samym czasie wersję przekształconą kodeksu wizowego¹⁶, niniejszy wniosek zawiera odwołania do przepisów zawartych w proponowanej przekształconej wersji rozporządzenia, a nie do jego wersji istniejącej¹⁷. Rozporządzenie w sprawie VIS, zmienione niniejszym wnioskiem, będzie w pełni stosowane do wizen objazdowych, bez konieczności wprowadzenia uzupełnień lub odstępstw.

Artykuł 3 stanowi, że niektóre definicje zawarte w kodeksie wizowym (np. „obywatel państwa trzeciego”, „naklejka wizowa”, „wniosek”, „konsulat”) stosuje się również do niniejszego wniosku. Ponadto zawiera on definicję „wizen objazdowych” jako zezwoleń wydawanego przez państwo członkowskie na potrzeby planowanego pobytu w co najmniej dwóch państwach członkowskich przez całkowity okres wynoszący ponad 90 dni w każdym 180-dniowym okresie, pod warunkiem że osoba ubiegająca się o wizę nie zamierza przebywać w tym samym państwie członkowskim dłużej niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie¹⁸. To ostatnie „ograniczenie” wyłącza przyjmowanie na pobyt w *jednym* państwie członkowskim przez ponad trzy miesiące.

¹⁵ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

¹⁶ COM(2014) 164.

¹⁷ Zmiany wprowadzone do wniosku dotyczącego wersji przekształconej kodeksu wizowego w trakcie procesu legislacyjnego będą więc również musiały zostać odzwierciedlone w niniejszym wniosku.

¹⁸ Jak wspomniano wcześniej, w ramach systemu krótkich pobytów obywatele państw trzecich, niezależnie od tego, czy są objęci obowiązkiem wizowym czy też są z niego zwolnieni, mogą przebywać w strefie Schengen do 90 dni w każdym 180-dniowym okresie, co może również oznaczać pobyt wyłącznie w jednym państwie członkowskim. W zależności od wjazdów i wyjazdów oznacza to, że okresie jednego roku maksymalna długość legalnego pobytu wynosi 180 dni (2 x 90 dni). Ze względu na fakt, że wizen objazdowe mogłyby być wydawane na okres do jednego roku (360 dni), odwołanie do „180-dniowego okresu” jest konieczne w celu zapewnienia, aby posiadacze wiz objazdowych nie uzyskali mniejszych uprawnień w zakresie długości dozwolonego pobytu w tym samym państwie członkowskim niż obywatele państw trzecich zwolnieni z obowiązku wizowego lub posiadacze wiz krótkoterminowych wielokrotnego wjazdu wydanych z okresem ważności wynoszącym 2 lata lub więcej. Brak odwołania do „180-dniowego okresu” mógłby na przykład oznaczać, że podczas gdy obywatel rosyjski posiadający wizę krótkoterminową wielokrotnego wjazdu ważną przez jeden rok może co do zasady przebywać w tym samym państwie członkowskim przez 180 (nienastępujących po sobie) dni w czasie jednego roku ważności wizen, posiadacz wizen objazdowych ważnej przez 1 rok mógłby przebywać w tym samym państwie członkowskim jedynie przez 90 dni w ramach okresu ważności swojej wizen objazdowej.

Artykuł 4 wskazuje przepisy kodeksu wizowego dotyczące organów uczestniczących w procedurach związanych z wnioskami wizowymi, które powinny mieć zastosowanie do wizy objazdowej. Wyłącza to możliwość składania wniosków o wizy objazdowe na granicach zewnętrznych, ponieważ zezwolenie na pobyt w strefie Schengen trwający potencjalnie do dwóch lat wymaga szczegółowej kontroli, której przeprowadzenie nie jest możliwe na granicach zewnętrznych. Ponadto artykuł ten przewiduje odstępstwo od art. 5 kodeksu wizowego, wskazując, że państwem członkowskim właściwym do rozpatrzenia i podjęcia decyzji w sprawie wniosku o wydanie wizy objazdowej powinno być państwo członkowskie, którego zewnętrzną granicę osoba ubiegająca się o wizę zamierza przekroczyć w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich. Jest to uzasadnione tym, że dla wielu obywateli państw trzecich, którzy chcą podróżować w obrębie strefy Schengen przez dłużej niż 90 dni, zastosowanie przepisów obecnego kodeksu wizowego (dotyczących głównego miejsca docelowego w kontekście długości pobytu) byłoby raczej niemożliwe. Cel wizyty jest zasadniczo ten sam we wszystkich państwach członkowskich (np. występ na żywo lub turystyka), podczas gdy w wielu przypadkach osoby ubiegające się o wizę mogą nie wiedzieć z wyprzedzeniem, jak długo będzie trwał ich pobyt w poszczególnych państwach członkowskich. Artykuł 4 umożliwia wreszcie niektórym kategoriom obywateli państw trzecich złożenie wniosku o wizę objazdową na terytorium państwa członkowskiego, w którym osoby te przebywają legalnie. Jest to uzasadnione, ponieważ wielu obywateli państw trzecich przebywających na terytorium państw członkowskich oraz obywateli państw trzecich zwolnionych z obowiązku posiadania wizy w przypadku pobytów do 90 dni (krótkich pobytów), posiada wystarczające środki finansowe i uzasadniony interes w przemieszczaniu się w obrębie innych państw członkowskich przez ponad 90 dni w danym 180-dniowym okresie, jednocześnie mieszkając/przebywając w konkretnym państwie członkowskim (lub bezpośrednio po okresie takiego pobytu). Wymaganie, aby takie osoby opuściły strefę Schengen w celu uzyskania wizy objazdowej w ich kraju pochodzenia nie leży w interesie Unii pod względem bezpieczeństwa ani w jej interesie gospodarczym.

Artykuł 5 określa przepisy kodeksu wizowego, które mają zastosowanie do procedury ubiegania się o wizę objazdową oraz ustanawia dodatkowe przepisy i wyjątki. Wymaga on, aby osoba ubiegająca się o wizę przedłożyła ważny dokument podróży uznawany przez państwo członkowskie właściwe do rozpatrzenia i podjęcia decyzji w sprawie wniosku wizowego oraz co najmniej jedno inne państwo członkowskie, które zamierza odwiedzić. Dodatkowym warunkiem dla osób ubiegających się o wizę jest konieczność przedstawienia odpowiedniego dowodu potwierdzającego, że zamierzają one przebywać na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich przez okres dłuższy niż 90 dni łącznie, nie pozostając na terytorium żadnego z tych państw członkowskich przez ponad 90 dni w każdym 180-dniowym okresie. Artykuł ten nie przewiduje odstępstw od przepisów kodeksu wizowego dotyczących opłaty wizowej, która będzie zatem wynosiła 60 EUR (tj. będzie to standardowa wysokość opłaty wizowej przy składaniu wniosku o wydanie wizy krótkoterminowej). Jest to uzasadnione, ponieważ zadania konsulatów, bez względu na to, czy rozpatrują one wnioski o wizy krótkoterminowe lub wizy objazdowe, są zasadniczo takie same. Zastosowanie powinny mieć również przepisy kodeksu wizowego w zakresie ograniczenia i zwolnienia z opłaty wizowej. Przepisy kodeksu wizowego stosuje się również w odniesieniu do opłaty za usługę, która może być pobierana przez usługodawców zewnętrznych i która nie może przekraczać połowy opłaty wizowej wynoszącej 60 mln EUR.

Kolejnym istotnym kryterium określonym w tym artykule jest to, że osoby ubiegające się o wizę będą musiały wykazać, że posiadają wystarczające środki utrzymania oraz stabilną sytuację gospodarczą za pomocą odcinków wypłaty lub wyciągów bankowych obejmujących okres 12 miesięcy poprzedzających datę wniosku lub dokumentów uzupełniających, które wykazują, że uzyskują one zgodnie z prawem wystarczające środki finansowe w czasie

pobytu (np. dowód posiadania prawa do świadczeń emerytalnych). Zgodnie z tym artykułem wnioskodawcom posiadającym wizę objazdową zezwala się na ubieganie się w państwie członkowskim, w którym legalnie przebywają, o zezwolenie(-a) na pracę wymagane w kolejnych państwach członkowskich. Przepis ten nie narusza przepisów dotyczących dostępu do rynku pracy ani nie reguluje kwestii, czy zezwolenie na pracę jest wymagane, ani też nie wpływa na warunki jego wydania. Reguluje on jedynie miejsce składania wniosku w takim zakresie, w jakim obywatel państwa trzeciego powinien mieć możliwość ubiegania się o zezwolenie na pracę bez opuszczania strefy Schengen. Artykuł ten przewiduje pewne ułatwienia proceduralne (np. potencjalne zwolnienie z obowiązku przedstawienia określonych dokumentów uzupełniających) dla szczególnych kategorii wnioskodawców, którzy pracują lub którzy zostali zaproszeni przez rzetelną i uznaną firmę, organizację lub instytucję, w szczególności jeżeli chodzi o członków kadry zarządzającej, naukowców, artystów, osoby zawodowo związane z kulturą itp. Zainteresowane strony słusznie twierdzą, że w odniesieniu do tych kategorii osób procedura powinna koncentrować się nie tylko na „indywidualnym” wnioskodawcy, ale także na kwestii wiarygodnego statusu firmy/organizacji/instytucji przyjmującej/wysyłającej/zapraszającej.

Oprócz odwołania do ogólnych przepisów kodeksu wizowego dotyczących rozpatrywania i podejmowania decyzji w sprawie wniosku, które mają zastosowanie do wiz objazdowych, główna zasada zawarta w art. 6 stanowi, że szczególną uwagę należy zwracać na sytuację finansową osoby ubiegającej się o wizę: wystarczające środki finansowe na pokrycie kosztów utrzymania przez cały zamierzony okres pobytu, z uwzględnieniem wystarczających środków na pokrycie kosztów zakwaterowania. W artykule tym określono ogólny termin podjęcia decyzji w sprawie wniosku wynoszący 20 dni kalendarzowych. Termin ten jest dłuższy niż obowiązujący obecnie termin rozpatrywania wniosków o wizę krótkoterminową, co jest uzasadnione potrzebą przeprowadzenia szczegółowej kontroli sytuacji finansowej osoby ubiegającej się o wizę.

Ponieważ konieczne jest wyjaśnienie zależności między pobytami na podstawie istniejących wiz krótkoterminowych, wiz długoterminowych oraz dokumentów pobytowych a pobytami na podstawie wiz objazdowych w celu włączenia nowego rodzaju wizy do „systemu”, art. 6 zezwala na łączenie pobytów na podstawie wiz objazdowych z pobytami na podstawie wcześniejszych/przyszłych pobytów bezwizowych oraz na podstawie wiz krótkoterminowych, wiz długoterminowych lub dokumentów pobytowych. Podobne przepisy zostaną wprowadzone w kodeksie wizowym i kodeksie granicznym Schengen.

Artykuł 7 dotyczy wydawania wizy objazdowej, przy czym również do tej kwestii należy stosować wyszczególnione przepisy kodeksu wizowego. Artykuł ten stanowi, że wiza objazdowa musi zawsze umożliwiać wielokrotny wjazd. Jeżeli chodzi o długość dozwolonego pobytu — w związku z art. 8 — niniejszy wniosek przewiduje możliwość pobytu w strefie Schengen do dwóch następujących po sobie lat dla wszystkich obywateli państw trzecich, którzy potrafią wykazać, że spełniają warunki przez tak długi okres. Podczas dokonywania oceny wniosku, w szczególności przy określaniu długości dozwolonego pobytu, konsulaty powinny uwzględniać wszystkie istotne elementy, np. fakt, że z obywatelami państw trzecich, których obywatele są zwolnieni z obowiązku wizowego w przypadku krótkich pobytów, tradycyjnie nie wiążą się problemy w zakresie nielegalnej migracji lub zagrożenia bezpieczeństwa. Okres ważności wizy powinien odpowiadać długości dozwolonego pobytu. Ze względu na charakter nowej wizy, artykuł ten wyklucza możliwość wydania wizy objazdowej o ważności ograniczonej do terytorium jednego państwa członkowskiego. Wiza objazdowa ma z definicji umożliwiać osobom ubiegającym się o taką wizę przemieszczanie się w obrębie kilku państw członkowskich.

Wizę objazdową wydaje się w jednolitym formacie (naklejka wizowa) określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1683/95 i jest ona opatrzona literą „T” wskazującą na jej rodzaj. Artykuł 77 ust. 2 lit. a) TFUE odnosi się zarówno do „wiz” jak i do „dokumentów uprawniających do krótkiego pobytu”. Mając na uwadze, że dokumenty pobytowe są wydawane w formie karty (plastikowej) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r.¹⁹, oraz uwzględniając fakt, że większość konsulatów państw członkowskich nie jest odpowiednio wyposażona do wydawania zezwoleń w formie karty, wymóg, aby nowe zezwolenia były wydawane w formie karty stanowiłby nadmierne obciążenie dla państw członkowskich.

Artykuł 8 dotyczy zmiany wydanej wizy, tj. jej przedłużenia, unieważnienia i cofnięcia. Zapewnia on możliwość wydłużenia dozwolonego pobytu do dwóch lat. W przeciwieństwie do przepisów dotyczących przedłużania wizy krótkoterminowej, wnioskodawcy nie będą musieli uzasadniać występowania „nadzwyczajnych” okoliczności. W rzeczywistości wiele osób, które potencjalnie mogą ubiegać się o wizę tego rodzaju (w szczególności artyści występujący na żywo) często ma potrzebę pozostawania w strefie Schengen bez osiedlania się w którymkolwiek państwie członkowskim. Aby ubiegać się o przedłużenie wizy objazdowej, wnioskodawca będzie musiał udowodnić, że w dalszym ciągu spełnia warunki wjazdu i wydania wizy i że dalszy pobyt będzie zgodny z wymogiem ograniczającym pobyt w jednym państwie członkowskim do 90 dni w każdym 180-dniowym okresie.

Artykuł 9 określa przepisy zawarte w rozdziale kodeksu wizowego zatytułowanym „Zarządzanie administracyjne i organizacja”, które również powinny mieć zastosowanie na potrzeby wydawania wiz objazdowych. W ramach lokalnej współpracy schengenkiej konsulatory powinny prowadzić wymianę danych statystycznych oraz innych informacji dotyczących wiz objazdowych.

Artykuły 10-16 to tzw. przepisy końcowe lub wykonawcze, które regulują między innymi kwestię instrukcji operacyjnych dotyczących obsługi wiz (które będą zawierały dalsze wyjaśnienia w odniesieniu do związku pomiędzy przepisami kodeksu wizowego a przepisami objętymi niniejszym wnioskiem), monitorowanie, wejście w życie itp. Głównym celem zmiany kodeksu granicznego Schengen i rozporządzenia w sprawie VIS jest „włączenie” wizy objazdowej do dorobku Schengen.

Oznacza to przede wszystkim, że warunki wjazdu określone w art. 5 kodeksu granicznego Schengen mają również zastosowanie jako warunki wydania wizy objazdowej oraz że dodatkowo należy zapewnić, aby wnioski o wizę objazdową oraz same wizy były rejestrowane w systemie VIS. Należy jednak zauważyć, że wniosek dotyczy również obywateli państw trzecich, którzy są zwolnieni z wymogu posiadania wiz krótkoterminowych (por. załącznik II do rozporządzenia wizowego, których dane nie są w związku z tym rejestrowane w VIS), ponieważ co do zasady podróźni z tych państw nie stanowią dla państw członkowskich zagrożenia pod względem bezpieczeństwa i ryzyka migracji. Dlatego też, mając na uwadze zasadę proporcjonalności, pobieranie odcisków palców od obywateli tych państw trzecich (np. Australii, Kanady, Stanów Zjednoczonych) nie jest uzasadnione. Zwolnienie to przewidziano w art. 5, przy czym otwiera ono państwom członkowskim drogę do przyjmowania wniosków o wizę objazdową od obywateli tych państw trzecich drogą elektroniczną lub za pośrednictwem poczty.

Artykuł 12 wymaga dalszego wyjaśnienia. Uchyla on częściowo art. 20 ust. 2 konwencji z Schengen, zgodnie z którym jeżeli państwo członkowskie zawarło dwustronną umowę w sprawie zniesienia wiz z państwem trzecim umieszczonym na liście znajdującej się w

¹⁹ Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1.

załączniku II do rozporządzenia wizowego („wykaz pozytywny”) przed wejściem w życie konwencji z Schengen (lub datą późniejszego przystąpienia państwa członkowskiego do konwencji z Schengen), postanowienia tej dwustronnej umowy mogą stanowić dla tego państwa członkowskiego podstawę do „rozszerzenia” bezwizowego pobytu na jego terytorium na okres dłuższy niż trzy miesiące w stosunku do obywateli danego państwa trzeciego.

Na przykład obywatele Kanady, Nowej Zelandii lub Stanów Zjednoczonych mogą przebywać w takich państwach członkowskich przez okres przewidziany w umowie dwustronnej w sprawie zwolnienia z obowiązku wizowego obowiązującej między tymi państwami członkowskimi a państwami trzecimi (zwykle trzy miesiące) dodatkowo, oprócz ogólnego 90-dniowego pobytu w strefie Schengen. Komisja zdaje sobie sprawę z tego, że w odniesieniu do takich państw istnieje szereg umów dwustronnych, co oznacza, że ich obywatele mogą praktycznie bezterminowo legalnie przebywać w strefie Schengen na podstawie porozumień w sprawie zniesienia wiz krótkoterminowych. Na przykład Nowa Zelandia zawarła 16 dwustronnych umów w sprawie zniesienia wiz, tak więc z uwzględnieniem 90-dniowego bezwizowego pobytu na podstawie rozporządzenia wizowego jej obywatele mogą w praktyce przebywać na terytorium strefy Schengen przez 51 miesięcy (trzy miesiące plus 48 miesięcy).

Już w 1998 r. państwa członkowskie uznały, że taki nieograniczony pobyt nie jest zgodny z duchem obszaru bez granic. Komitet Wykonawczy przyjął decyzję dotyczącą harmonizacji umów w sprawie zniesienia obowiązku wizowego²⁰. Zgodnie z tą decyzją państwa członkowskie miały wprowadzić do swoich umów dwustronnych standardowe klauzule ograniczające bezwizowe pobyty do trzech miesięcy w ciągu sześciu miesięcy w strefie Schengen (zamiast na terytorium danego państwa członkowskiego).

Po włączeniu dorobku Schengen do ram wspólnotowych poprzez wejście w życie Traktatu z Amsterdamu, art. 20 ust. 2 konwencji z Schengen nie tylko stanowił zaprzeczenie ducha obszaru bez granic, ale był również niezgodny z Traktatem: art. 62 ust. 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) odnosił się do „środków określających warunki, na których obywatele państw trzecich mają swobodę podróżowania po terytorium państw członkowskich w okresie *nie dłuższym niż trzy miesiące*”. W związku z tym Komisja w ramach przedstawionej w 2001 r. inicjatywy dotyczącej „prawa do podróżowania” zaproponowała uchylenie art. 20 ust. 2.

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nie ogranicza już okresu „krótkiego pobytu” w strefie Schengen do trzech miesięcy; nie precyzuje on czasu trwania tego pobytu. Jednak art. 20 ust. 2 oraz istnienie dwustronnych ustaleń dotyczących „przedłużania pobytu” jest w dalszym ciągu niezgodne z art. 77 ust. 2) lit. a) i c) Traktatu, ponieważ wspólna polityka w zakresie wiz nie może opierać się na istnieniu umów dwustronnych z przeszłości. Zakres swobody podróżowania obywateli państw trzecich nie powinien zależeć od liczby i treści umów dwustronnych zawartych w przeszłości. Takie same przepisy powinny mieć zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich zwolnionych z obowiązku wizowego. Realizacja art. 20 ust. 2 naraża na problemy w praktyce i prowadzi do niepewności prawa zarówno dla władz jak i dla podróżnych, zwłaszcza wówczas, gdy zamierzają oni opuścić strefę Schengen. Ponadto przyszły system wjazdu/wyjazdu wymaga wyznaczenia jednoznacznych zasad, a ze względów technicznych nie można uwzględnić ewentualnego dalszego stosowania dwustronnych umów w sprawie zwolnienia z obowiązku wizowego w przypadku dokonywania weryfikacji okresu dozwolonego pobytu. Ponadto jedna z idei przyświecających wprowadzeniu wizy objazdowej obejmuje określenie ram prawnych i

²⁰ SCH/Com-ex (98) 24 z dnia 23.6.1998.

odpowiedniego zezwolenia umożliwiającego obywatelom państw trzecich zwolnionym z obowiązku wizowego pobyt w strefie Schengen przez okres dłuższy niż 90 dni.

We wniosku przewiduje się pięcioletni okres przejściowy dla państw członkowskich, w czasie którego miałyby nastąpić „stopniowe znoszenie” wpływu zawartych przez nie umów dwustronnych na całkowitą długość pobytu obywateli państw trzecich w strefie Schengen. Wymaga to czasu i należy również zauważyć, że niektóre państwa trzecie przykładają dużą wagę do utrzymania *status quo*.

Z politycznego punktu widzenia jest to zrozumiałe. Umowa w sprawie zniesienia wiz należy do tych instrumentów prawnych, które zapewniają konkretne i bezpośrednie korzyści dla obywateli po obydwu stronach. Należy wyraźnie stwierdzić, że częściowe uchylenie art. 20 ust. 2 nie oznacza, że takie umowy przestaną być stosowane niezwłocznie i całkowicie. Ponadto zastąpienie istniejącego systemu przedłużania krótkich pobytów na podstawie starych umów dwustronnych w sprawie zniesienia wiz wizą nowego rodzaju ważną przez maksymalnie jeden rok — z możliwością przedłużenia do dwóch lat — nie będzie miało w praktyce negatywnego wpływu na wielu obywateli Stanów Zjednoczonych, Kanady, Nowej Zelandii itp. Wiele osób, które będą chciały skorzystać z pobytu trwającego jeden rok lub dłużej, najprawdopodobniej podejmie w tym czasie zatrudnienie i w związku z tym konieczne będzie osiedlenie się w jednym z państw członkowskich, a tym samym ubieganie się o wizę długoterminową lub dokument pobytowy.

- **Związek z jednocześnie przedstawionym wnioskiem dotyczącym rozporządzenia w sprawie przekształcenia kodeksu wizowego oraz innymi wnioskami**

Negocjacje w sprawie jednocześnie przedstawionego wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie przekształcenia kodeksu wizowego będą miały wpływ na niniejszy wniosek, tak więc należy zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie niezbędnych synergii między tymi dwoma wnioskami w procesie negocjacji. Jeżeli w trakcie tych negocjacji przyjęcie obydwu wniosków w podobnych ramach czasowych będzie wydawało się realistyczne, Komisja zamierza połączyć oba te wnioski w jeden wniosek w sprawie przekształcenia.

Również na późniejszym etapie konieczne będzie zapewnienie synergii z wnioskiem w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego system wjazdu/wyjazdu (EES) do rejestrowania danych dotyczących wjazdu i wyjazdu obywateli państw trzecich przekraczających granice wewnętrzne państw członkowskich Unii Europejskiej²¹. Przedmiot i zakres tego wniosku może wymagać zmian, jeżeli podjęta zostanie decyzja o wykorzystaniu systemu wjazdu/wyjazdu do kontroli wjazdów i wyjazdów posiadaczy wizy objazdowej na granicach zewnętrznych²².

- **Podstawa prawna**

²¹ COM(2013) 95 wersja ostateczna z 28.2.2013.

²² Wniosek w sprawie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającej uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez Chorwację i Cypr niektórych dokumentów za równorzędne z ich wizami krajowymi na przejazd tranzytem przez ich terytorium lub planowany pobyt na tym terytorium nieprzekraczający 90 dni w dowolnym okresie 180 dni oraz uchylająca decyzję nr 895/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 582/2008/WE (COM(2013) 441 final, 21.6.2013) najprawdopodobniej zostanie przyjęty dużo wcześniej niż niniejszy wniosek. Po przyjęciu nowej „decyzji w sprawie tranzytu” należy do niniejszego wniosku dodać nowy artykuł w celu uwzględnienia wizy objazdowej w art. 2 przyszłej decyzji. W oczekiwaniu, że nowa decyzja uchyli decyzję nr 895/2006/WE i decyzję nr 582/2008/WE, niniejszy wniosek nie zawiera przepisu zmieniającego wspomniane decyzje.

Artykuł 77 TFUE przyznaje Unii kompetencje do podejmowania działań dotyczących „krótkich pobytów” w strefie Schengen. Zgodnie z art. 77 ust. 2 TFUE

„[...]Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, przyjmują środki dotyczące:

a) wspólnej polityki w zakresie wiz i innych dokumentów uprawniających do krótkiego pobytu;

b) kontroli, którym podlegają osoby przekraczające granice zewnętrzne;

c) warunków swobodnego przemieszczania się obywateli państw trzecich, w krótkim okresie, na terytorium Unii;

Wniosek obejmuje środki dotyczące każdego z tych trzech elementów. W związku z tym art. 77 ust. 2 lit. a), b) i c) TFUE wydaje się zatem odpowiednią podstawą prawną wniosku.

Artykuł 79 TFUE powierza Unii kompetencje do stanowienia, w ramach wspólnej polityki *imigracyjnej*, prawa w zakresie wiz długoterminowych i dokumentów pobytowych, które to instrumenty odnoszą się do legalnego *pobytu* w państwach członkowskich, tj. *długoterminowych pobytów w pojedynczym* państwie członkowskim. Artykuł 79 ust. 1 (ustęp wprowadzający), jak również art. 79 ust. 2 lit. b) w sposób wyraźny odnoszą się do obywateli państw trzecich *przebywających* legalnie w państwach członkowskich. Grupa docelowa niniejszego wniosku nie chce ani nie musi *przebywać* w żadnym z państw członkowskich; osoby te chcą raczej *podróżować po Europie*, tj. *przemieszczać się* w obrębie strefy Schengen, przed jej opuszczeniem. Artykuł 79 TFUE nie jest zatem właściwą podstawą prawną dla niniejszego wniosku.

Ustęp 3 artykułu 62 TWE, który został zastąpiony przez art. 77 TFUE, odwoływał się do „*środków określających warunki, na których obywatele państw trzecich mają swobodę podróżowania po terytorium państw członkowskich w okresie nie dłuższym niż trzy miesiące*”. Artykuł 77 ust. 2 lit. c) TFUE nie ogranicza już „*krótkiego okresu*” do trzech miesięcy. Ta wyraźna zmiana w traktacie wyeliminowała przeszkodę do przyjęcia podobnego wniosku, która mogła istnieć na podstawie wcześniejszych traktatów.

Podsumowując, art. 77 ust. 2 lit. a), b) i c) TFUE stanowi odpowiednią podstawę prawną dla niniejszego wniosku, którego celem jest uregulowanie przemieszczania się obywateli państw trzecich w strefie Schengen, z czego wyłączone są sytuacje wchodzące w zakres art. 79 TFUE (przyjmowanie na pobyt długoterminowy na terytorium pojedynczego państwa członkowskiego). Ten ostatni element jest zapewniony poprzez proponowaną definicję, zgodnie z którą posiadaczom wizy objazdowej nie należy zezwalać na pobyt dłuższy niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie na terytorium tego samego państwa członkowskiego.

- **Zasady pomocniczości i proporcjonalności**

Artykuł 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) stanowi, że w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji, Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii. W przypadku niniejszego wniosku konieczność interwencji na poziomie Unii jest bardzo wyraźna. Jakikolwiek zezwolenie, które byłoby ważne we wszystkich państwach członkowskich, może zostać ustanowione wyłącznie na poziomie UE; nie można wprowadzić „wzajemnego uznawania” wiz objazdowych wydawanych przez inne państwa członkowskie na poziomie krajowym. Warunki i procedury wydawania takich wiz powinny być jednolite dla wszystkich państw członkowskich. Można to osiągnąć jedynie poprzez działanie na poziomie Unii.

Artykuł 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że działanie Unii nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatu. Forma wybrana dla tego działania UE musi zatem umożliwić osiągnięcie celów wniosku i jego wprowadzenie w życie w jak najskuteczniejszy sposób. Niniejszy wniosek nie zawiera żadnych elementów, które nie są bezpośrednio związane z jego celami. Jest on również proporcjonalny pod względem kosztów. Wniosek jest zatem zgodny z zasadą proporcjonalności.

- **Wybór instrumentów**

Niniejszy wniosek ustanowi nowy rodzaj wizy, która co do zasady będzie ważna we wszystkich państwach członkowskich oraz określi warunki i procedury jej wydawania. W związku z tym jako instrument prawny można wybrać jedynie rozporządzenie.

4. DODATKOWE ELEMENTY

- **Uczestnictwo**

Niniejszy wniosek stanowi rozwinięcie dorobku Schengen, ponieważ dotyczy dalszego rozwijania wspólnej polityki w zakresie wiz. Z tego względu należy rozważyć następujące skutki wniosku dla różnych protokołów załączonych do traktatów i umów z państwami stowarzyszonymi:

Dania: Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu przez Radę środków na mocy tytułu V części trzeciej TFUE. Ponieważ niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia Dania powinna podjąć decyzję, czy dokona jego transpozycji do swojego prawa krajowego.

Zjednoczone Królestwo i Irlandia: Zgodnie z art. 4 i 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej oraz z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w realizacji wspólnej polityki wizowej, a w szczególności rozporządzenia (WE) nr 810/2009 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy). Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą zatem w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie są nim związane ani go nie stosują.

Islandia i Norwegia: Obowiązują procedury określone w układzie o stowarzyszeniu, zawartym przez Radę z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii, dotyczącym włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, ponieważ niniejszy wniosek oparty jest na dorobku Schengen, zgodnie z załącznikiem A do wspomnianego układu²³.

Szwajcaria: Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy podpisanej przez Unię Europejską, Wspólnotę Europejską i Konfederację Szwajcarską oraz Republikę Islandii i Królestwo Norwegii w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen²⁴.

Liechtenstein: Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją

²³ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

²⁴ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen²⁵.

Cypr: Niniejsze rozporządzenie stanowi akt rozwijający dorobek Schengen lub w inny sposób powiązany z tym dorobkiem w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r.

Bułgaria i Rumunia: Niniejsze rozporządzenie stanowi akt rozwijający dorobek Schengen lub w inny sposób powiązany z tym dorobkiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2005 r.

Chorwacja: Niniejsze rozporządzenie stanowi akt rozwijający dorobek Schengen lub w inny sposób powiązany z tym dorobkiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2011 r.

²⁵ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające wizę objazdową i zmieniające Konwencję wykonawczą do układu z Schengen oraz rozporządzenia (WE) nr 562/2006 i (WE) nr 767/2008

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a), b) i c),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej²⁶,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁷,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W prawodawstwie unijnym ustanowiono zharmonizowane przepisy dotyczące wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w państwach członkowskich do 90 dni w dowolnym 180-dniowym okresie.
- (2) Przyjęto kilka dyrektyw sektorowych dotyczących warunków przyjmowania obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich na okres przekraczający trzy miesiące. Artykuł 21 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen²⁸ przyznaje obywatelom państw trzecich posiadającym ważne dokumenty pobytowe lub krajowe wizy długoterminowe wydane przez jedno z państw członkowskich prawo do swobodnego przemieszczania się w obrębie terytorium innych państw członkowskich przez okres do 90 dni w dowolnym 180-dniowym okresie.
- (3) Obywatele państw trzecich podlegający obowiązkowi wizowemu i z niego zwolnieni mogą mieć uzasadniony interes w odbywaniu podróży w obrębie strefy Schengen przez ponad 90 dni w danym 180-dniowym okresie, nie pozostając w pojedynczym państwie członkowskim przez okres dłuższy niż 90 dni. Należy zatem przyjąć zasady pozwalające skorzystać z tej możliwości.
- (4) W szczególności artyści występujący na żywo często doświadczają trudności w organizowaniu tras koncertowych w Unii. Studenci, naukowcy, osoby zawodowo związane z kulturą, emeryci, przedsiębiorcy, usługodawcy, a także turyści mogą

²⁶ Dz.U. C z [...], s. [...].

²⁷ Dz.U. C z [...], s. [...].

²⁸ Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19.

również chcieć przebywać w strefie Schengen dłużej niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie. Brak odpowiedniego zezwolenia prowadzi do utraty potencjalnych odwiedzających, a tym samym do strat gospodarczych.

- (5) Traktat wprowadza rozróżnienie między warunkami wjazdu do państw członkowskich i rozwojem wspólnej polityki w dziedzinie wiz krótkoterminowych z jednej strony, a warunkami wjazdu w celu legalnego pobytu w państwie członkowskim i wydawania w tym celu wiz długoterminowych oraz zezwoleń na pobyt. Jednakże nie definiuje on pojęcia krótkiego pobytu.
- (6) Należy ustanowić nowy rodzaj wizy („wiza objazdowa”) zarówno dla obywateli państw trzecich objętych obowiązkiem wizowym, jak i z niego zwolnionych, którzy zamierzają przemieszczać się po terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich przez okres dłuższy niż 90 dni, pod warunkiem, że nie mają oni zamiaru przebywać dłużej niż 90 dni w dowolnym 180-dniowym okresie na terytorium tego samego państwa członkowskiego. Jednocześnie należy utrzymać zasadę 90 dni w 180-dniowym okresie jako ogólną linię podziału między krótkimi pobytami i pobytami długoterminowymi, ponieważ nie stwarza ona żadnych problemów dla przeważającej większości podróżnych.
- (7) W stosownych przypadkach do wniosków o wydanie oraz wydawania wiz objazdowych należy stosować przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr xxx/201x²⁹ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008³⁰. Biorąc pod uwagę różne potrzeby i okoliczności dotyczące obywateli państw trzecich ubiegających się o wizy objazdowe oraz z uwagi na kwestie gospodarcze i związane z bezpieczeństwem, należy jednak wprowadzić szczególne przepisy, między innymi dotyczące organów uczestniczących w postępowaniach, etapu ubiegania się o wizę, rozpatrywania wniosków oraz wydawania decyzji w ich sprawie, a także wydawania i odmowy wydania wiz objazdowych.
- (8) Obywatele państw trzecich wymienionych w załączniku II do rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001³¹ powinni korzystać z pewnych ułatwień, takich jak zwolnienie z obowiązku pobierania odcisków palców.
- (9) Aby zagwarantować pewność prawa należy wyjaśnić interakcje między pobytami na podstawie wiz krótkoterminowych, wiz długoterminowych i dokumentów pobytowych oraz pobytami na podstawie wizy objazdowej. Należy umożliwić łączenie pobytów na podstawie wiz objazdowych z poprzednimi i przyszłymi pobytami bezwizowymi, pobytami na podstawie wiz krótkoterminowych, wiz długoterminowych lub dokumentów pobytowych.
- (10) Należy zapewnić możliwość przedłużenia dozwolonego pobytu, z uwzględnieniem szczególnych schematów podróży oraz potrzeb, pod warunkiem że posiadacze wizy objazdowej w dalszym ciągu spełniają warunki wjazdu oraz wydawania wiz i mogą udowodnić, że podczas przedłużonego pobytu spełniają wymóg, zgodnie z którym nie

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr xxx/201x z dnia [...] r. ustanawiające Unijny kodeks wizowy (kodeks wizowy) (wersja przekształcona) (Dz.U. L, x, xxx, s. x).

³⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60).

³¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1).

będą przebywać przez ponad 90 dni w dowolnym 180-dniowym okresie na terytorium tego samego państwa członkowskiego.

- (11) Program wiz objazdowych należy włączyć do stosownych instrumentów prawnych dorobku Schengen. W związku z tym należy wprowadzić zmiany do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006³² oraz rozporządzenia (WE) nr 767/2008. Warunki wjazdu określone w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 powinny być stosowane jako warunki wydawania wiz. Wnioski o wydanie wizy objazdowej oraz decyzje w tej sprawie powinny być rejestrowane w wizowym systemie informacyjnym.
- (12) Po ustanowieniu wizy objazdowej art. 20 ust. 2 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen powinien zostać zmieniony, gdyż nie jest zgodny z art. 77 ust. 2 lit a) i c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z faktem, że wspólnej polityki w zakresie wiz nie można opierać na istnieniu lub braku dwustronnych umów w sprawie zwolnienia z obowiązku wizowego zawartych przez państwa członkowskie. Warunki dotyczące dozwolonego czasu trwania pobytu obywateli państw trzecich nie powinny zależeć od liczby i treści takich umów dwustronnych zawartych w przeszłości.
- (13) Należy przewidzieć pięcioletni okres przejściowy, w czasie którego nastąpi stopniowe znoszenie wpływu dwustronnych umów w sprawie zwolnienia z obowiązku wizowego na całkowitą długość pobytu obywateli państw trzecich w strefie Schengen.
- (14) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia, uprawnienia wykonawcze powinny zostać przyznane Komisji w odniesieniu do ustanawiania instrukcji operacyjnych co do praktyk i procedur obowiązujących państwa członkowskie w procesie rozpatrywania wniosków o wydanie wizy objazdowej. Uprawnienia te należy wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011³³. W przypadku przyjmowania tych aktów wykonawczych należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (15) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Niniejsze rozporządzenie ma w szczególności na celu zapewnienie pełnego poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, o których mowa w art. 7, ochrony danych osobowych, o której mowa w art. 8 oraz praw dziecka, o których mowa w art. 24 Karty.
- (16) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁴ ma zastosowanie do państw członkowskich w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (17) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wprowadzenie nowego rodzaju wizy we wszystkich państwach członkowskich oraz ustanowienie warunków i procedur jej wydawania mogą zostać osiągnięte wyłącznie na poziomie Unii, Unia

³² Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1).

³³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

³⁴ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- (18) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania podejmuje w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia decyzję, czy dokona jego transpozycji do swojego prawa krajowego.
- (19) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE³⁵; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (20) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE³⁶; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (21) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen³⁷, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE³⁸.
- (22) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen³⁹, które wchodzi w zakres obszaru określonego w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁴⁰.
- (23) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu protokołu podpisanego między Unią

³⁵ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

³⁶ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

³⁷ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

³⁸ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

³⁹ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁴⁰ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską a Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwinięcie przepisów dorobku Schengen⁴¹, które wchodzą w zakres obszaru określonego w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE⁴² w sprawie podpisania tego protokołu.

- (24) W odniesieniu do Cypru niniejsze rozporządzenie jest aktem opartym na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r.
- (25) W odniesieniu do Bułgarii i Rumunii niniejsze rozporządzenie jest aktem opartym na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2005 r.
- (26) W odniesieniu do Chorwacji niniejsze rozporządzenie jest aktem opartym na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2011 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I – Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

- 1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia warunki i procedury wydawania wiz objazdowych.
- 2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do obywateli państw trzecich, którzy nie są obywatelami Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 traktatu, bez uszczerbku dla:
 - a) prawa do swobodnego przemieszczania się, z którego korzystają obywatele państw trzecich będący członkami rodzin obywateli Unii;
 - b) równorzędnych praw obywateli państw trzecich i członków ich rodzin, którzy w ramach porozumień pomiędzy Unią i jej państwami członkowskimi a tymi państwami trzecimi korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się tożsamego z prawem przysługującym obywatelom Unii i członkom ich rodzin.
- 3. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na przepisy prawa unijnego i krajowego mające zastosowanie do obywateli państw trzecich w odniesieniu do:
 - a) przyjmowania na pobyt dłuższy niż trzy miesiące na terytorium jednego państwa członkowskiego oraz późniejszej mobilności na terytorium innych państw członkowskich;

⁴¹ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁴² Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

b) dostępu do rynku pracy oraz prowadzenia działalności gospodarczej.

Artykuł 2

Stosowanie rozporządzenia (WE) nr 767/2008 i rozporządzenia (WE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)]

1. Rozporządzenie (WE) nr 767/2008 ma zastosowanie do wiz objazdowych.
2. Rozporządzenie (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)] ma zastosowanie do wiz objazdowych, jak przewidziano w art. 4-10.

Artykuł 3

Definicje

Dla celów niniejszego rozporządzenia:

- 1) zastosowanie mają definicje przewidziane w art. 2 ust. 1 i 11-16 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)]
- 2) „wiza objazdowa” oznacza zezwolenie wydawane przez państwo członkowskie w celu umożliwienia planowanego pobytu na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich na czas dłuższy niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie, pod warunkiem że wnioskodawca nie zamierza pozostawać dłużej niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie na terytorium tego samego państwa członkowskiego.

Rozdział II — Warunki i procedury wydawania wiz objazdowych

Artykuł 4

Organy uczestniczące w postępowaniach dotyczących wniosków

1. Zastosowanie mają przepisy art. 4 ust. 1, 3, 4 i 5, art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)].
2. Na granicach zewnętrznych państw członkowskich nie rozpatruje się wniosków o wizę ani nie podejmuje się decyzji w ich sprawie.
3. Państwem członkowskim właściwym do rozpatrzenia wniosku o wydanie wizy objazdowej i podjęcia decyzji w jego sprawie jest państwo członkowskie, którego zewnętrzną granicę osoba ubiegająca się o wizę zamierza przekroczyć w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich.
4. Wnioski obywateli państw trzecich wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 539/2001, którzy legalnie przebywają na terytorium państwa członkowskiego, mogą być składane na terytorium tego państwa członkowskiego pod warunkiem, że konsulat właściwego państwa członkowskiego ma co najmniej 20 dni kalendarzowych na podjęcie decyzji w sprawie wniosku.
5. Wnioski obywateli państw trzecich, niezależnie od ich obywatelstwa, którzy posiadają ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową wydaną przez państwo członkowskie, mogą być składane na terytorium tego państwa członkowskiego na co najmniej 20 dni kalendarzowych przed upływem terminu ważności dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 4 i 5 państwem członkowskim właściwym do rozpatrzenia wniosku o wydanie wizy objazdowej i podjęcia decyzji w jego sprawie jest państwo członkowskie, do którego osoba ubiegająca się o wizę zamierza wjechać w pierwszej kolejności korzystając z wizy objazdowej.

Artykuł 5

Wniosek

1. Zastosowanie mają przepisy art. 8 ust. 1, 2, 5, 6 i 7, art. 9, art. 10 ust. 1 i 3 - 7, art. 11 lit. b) i c), art. 12, art. 13 ust. 1 lit. a) - d), art. 13 ust. 5, 6 i 7, art. 14 i art. 15 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)].
2. Formularz wniosku o wydanie wizy objazdowej jest określony w załączniku I.
3. Oprócz spełnienia kryteriów określonych w art. 11 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)], osoby ubiegające się o wizę przedstawiają dokument podróży uznawany przez państwo członkowskie właściwe do rozpatrzenia wniosku i podjęcia decyzji w jego sprawie i co najmniej jednym innym państwie członkowskim, które zamierzają odwiedzić.
4. Oprócz kategorii osób wymienionych w art. 12 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)], obywatele państw trzecich wymienionych w załączniku II do rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001 są zwolnieni z obowiązku złożenia odcisków palców. W tych przypadkach do systemu VIS wpisuje się adnotację „nie dotyczy” zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 767/2008.
5. Oprócz dokumentów uzupełniających wymienionych w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)], osoby ubiegające się o wizę przedstawiają:
 - a) odpowiedni dowód potwierdzający, że zamierzają przebywać na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich dłużej niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie, nie pozostając dłużej niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie na terytorium któregośkolwiek z tych państw członkowskich;
 - b) dowód, że posiadają ubezpieczenie na wypadek choroby w zakresie wszystkich ryzyk zwyczajowo objętych ubezpieczeniem obywateli państw członkowskich, które zamierzają odwiedzić.
6. Posiadanie wystarczających środków utrzymania, oraz stabilnej sytuacji gospodarczej wykazuje się na podstawie odcinków pensji lub wyciągów bankowych obejmujących okres 12 miesięcy poprzedzających datę wniosku lub dokumentów uzupełniających, które wskazują na to, że w trakcie swojego pobytu osoby ubiegające się o wizę będą mogły zgodnie z prawem skorzystać z wystarczających środków finansowych lub takie środki uzyskać.
7. Jeżeli cel wizyty wymaga zezwolenia na pracę w co najmniej jednym państwie członkowskim, wówczas ubiegając się o wizę objazdową wystarczy udowodnić posiadanie zezwolenia na pracę w państwie członkowskim właściwym do rozpatrzenia wniosku o wydanie wizy objazdowej i podjęcia decyzji w jego sprawie. Posiadaczom wizy objazdowej zezwala się na występowanie w państwie członkowskim, w którym legalnie przebywają, o zezwolenie o pracę wymagane w państwie członkowskim, które zamierzają oni odwiedzić w następnej kolejności.

8. Konsulaty mogą odstąpić od wymogu przedstawienia jednego lub większej liczby dokumentów uzupełniających, jeśli osoby ubiegające się o wizę pracują lub zostały zaproszone przez wiarygodną firmę, organizację lub instytucję znaną konsulatowi, w szczególności w charakterze członka kadry zarządzającej, badacza, studenta, artysty, osoby zawodowo związanej z kulturą, sportowca lub członka personelu posiadającego wiedzę specjalistyczną, doświadczenie i fachową wiedzę techniczną oraz jeżeli w konsulacie zostaną przedstawione odpowiednie dowody w tym względzie. Wymóg ten może również zostać uchylony w odniesieniu do członków bliskiej rodziny tych osób ubiegających się o wizę, w tym małżonka, dzieci poniżej 18 roku życia oraz rodziców dziecka w wieku poniżej 18 lat, w przypadku gdy zamierzają oni podróżować wspólnie.

Artykuł 6

Rozpatrywanie wniosku wizowego i podejmowanie decyzji w jego sprawie

1. Zastosowanie mają przepisy art. 16 i 17, art. 18 ust. 1, 4, 5, 9, 10 i 11, art. 19 oraz ostatnie zdanie art. 20 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)].
2. Oprócz sprawdzenia, o którym mowa w art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)] w celu oceny dopuszczalności wniosku właściwy konsulat sprawdza, czy dokument podróży spełnia wymogi określone w art. 5 ust. 3.
3. Rozpatrzenie wniosku o wydanie wizy objazdowej obejmuje w szczególności dokonanie oceny tego, czy osoby ubiegające się o wizę posiadają wystarczające środki utrzymania na cały czas trwania planowanego pobytu, w tym na potrzeby zakwaterowania, chyba że zapewnia je zapraszająca lub goszcząca firma, organizacja lub instytucja.
4. Rozpatrzenie wniosku o wydanie wizy objazdowej oraz podjęcie decyzji w jego sprawie następuje niezależnie od pobytów dozwolonych na podstawie uprzednio wydanych wiz krótkoterminowych lub zniesienia wiz krótkoterminowych, wiz długoterminowych lub dokumentów pobytowych.
5. Decyzje w sprawie wniosków podejmuje się w terminie 20 dni kalendarzowych od dnia złożenia wniosku, który jest dopuszczalny. W wyjątkowych przypadkach okres ten może zostać przedłużony o maksymalnie 40 dni kalendarzowych.

Artykuł 7

Wydanie wizy objazdowej

1. Zastosowanie mają przepisy art. 21 ust. 6, art. 24 ust. 1, 3 i 4, art. 25, art. 26 ust. 1 i 5, art. 27 i art. 28, art. 29 ust. 1 lit. a) ppkt i) - iii), v) i vi) oraz lit. b) oraz art. 29 ust. 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)].
2. Wiza objazdowa umożliwia wielokrotny wjazd na terytorium wszystkich państw członkowskich, bez uszczerbku dla przepisów ust. 5.
3. Długość dozwolonego pobytu określa się w oparciu o dokładne rozpatrzenie wniosku. Długość dozwolonego pobytu nie przekracza jednego roku, lecz może zostać przedłużona na maksymalnie kolejny rok zgodnie z art. 8.
4. Okres ważności wizy objazdowej odpowiada długości dozwolonego pobytu.

5. Jeżeli osoba ubiegająca się o wizę posiada dokument podróży uznawany przez co najmniej jedno, ale nie wszystkie państwa członkowskie, wiza objazdowa jest ważna na terytorium państw członkowskich uznających ten dokument podróży, pod warunkiem, że planowany pobyt na terytorium tych państw członkowskich jest dłuższy niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie.
6. Wiza objazdowa jest wydawana na jednolitym formularzu dla wiz określonym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1683/95⁴³, przy czym w nagłówku podaje się rodzaj wizy oznaczony literą „T”.
7. Oprócz powodów odmowy wymienionych w art. 29 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)] odmowa wydania wizy następuje, jeżeli osoby ubiegające się o wizę nie przedstawiają:
 - a) odpowiedniego dowodu potwierdzającego, że zamierzają przebywać na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich dłużej niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie, nie pozostając na terytorium któregośkolwiek z tych państw członkowskich dłużej niż 90 dni w każdym 180-dniowym okresie;
 - b) dowodu potwierdzającego, że posiadają ubezpieczenie na wypadek choroby w zakresie wszystkich ryzyk zwyczajowo objętych ubezpieczeniem obywateli państw członkowskich, które zamierzają odwiedzić.
8. Decyzję w sprawie odmowy oraz powody odmowy przedstawia się osobie ubiegającej się o wizę na standardowym formularzu określonym w załączniku II.

Artykuł 8

Zmiany dotyczące wydanej wizy

1. Zastosowanie mają przepisy art. 30 ust. 1, 3, 6 i 7 oraz art. 31 ust. 1-5, 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)].
2. Poza możliwością przedłużenia ze szczególnych względów, o których mowa w art. 30 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)], posiadacze wizy objazdowej mogą złożyć wniosek o jej przedłużenie na terytorium państw członkowskich nie wcześniej niż 90 dni i nie później niż 15 dni przed wygaśnięciem ich wizy objazdowej.
3. Konsulat państwa członkowskiego, które osoby te planują odwiedzić w następnej kolejności jest właściwy do rozpatrzenia i podjęcia decyzji w sprawie wniosku o przedłużenie.
4. Wnioskodawcy składają wniosek o przedłużenie przedkładając wypełniony formularz wniosku, określony w załączniku I.
5. Za każdy wniosek o przedłużenie pobiera się opłatę w wysokości 30 EUR.
6. W odniesieniu do zezwoleń na pracę w stosownych przypadkach do przedłużenia stosuje się art. 5 ust. 7.
7. Decyzje podejmuje się w terminie 15 dni kalendarzowych od dnia złożenia wniosku o przedłużenie.

⁴³ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiające jednolity formularz wizowy (Dz.U. L 164 z 14.7.1995, s. 1).

8. Składając wniosek o przedłużenie, wnioskodawca musi udowodnić, że w dalszym ciągu spełnia warunki wjazdu i wydawania wiz oraz wymóg, zgodnie z którym nie może on pozostawać przez ponad 90 dni w dowolnym 180-dniowym okresie na terytorium jednego państwa członkowskiego.
9. Podczas rozpatrywania wniosku o przedłużenie okresu obowiązywania wizy właściwy organ może w uzasadnionych przypadkach wezwać wnioskodawcę na rozmowę i zażądać dodatkowych dokumentów.
10. Przedłużenie nie przekracza jednego roku, a całkowita długość dozwolonego pobytu, tj. długość początkowo dozwolonego pobytu i jego przedłużenia nie przekracza dwóch lat.
11. Decyzję w sprawie odmowy przedłużenia oraz powody odmowy przedstawia się wnioskodawcy na standardowym formularzu określonym w załączniku II.
12. Wnioskodawcom, których wniosek o przedłużenie został odrzucony, przysługuje prawo do odwołania się od takiej decyzji. Postępowanie odwoławcze jest wszczynane przeciwko państwu członkowskiemu, które podjęło ostateczną decyzję w sprawie wniosku o przedłużenie, zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie udzielają wnioskodawcom szczegółowych informacji dotyczących trybu postępowania w przypadku odwołania, jak określono w załączniku II.
13. Decyzję w sprawie unieważnienia lub cofnięcia wizy objazdowej oraz powody takiej decyzji przedstawia się osobie ubiegającej się o wizę na standardowym formularzu określonym w załączniku II.

Rozdział III – Zarządzanie administracyjne i organizacja

Artykuł 9

Zarządzanie administracyjne i organizacja

1. Zastosowanie mają przepisy art. 35-43, art. 45, art. 52 ust. 1 lit. a), c)-f) i h) oraz art. 52 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)].
2. Państwa członkowskie opracowują, zgodnie z załącznikiem III, roczne statystyki na temat wiz objazdowych. Statystyki te przedkłada się Komisji do dnia 1 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.
3. Informacje dotyczące terminów rozpatrywania wniosków, które należy podać do wiadomości publicznej, o których mowa w art. 45 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)], obejmują również terminy dotyczące wiz objazdowych, określone w art. 6 ust. 5 niniejszego rozporządzenia.
4. W ramach lokalnej współpracy schengenńskiej, w rozumieniu art. 46 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)] wymienia się kwartalne dane statystyczne dotyczące wiz objazdowych, o które wnioskowano, które wydano oraz których wydania odmówiono, jak również informacje o rodzajach osób ubiegających się o wizę.

Rozdział IV - Przepisy końcowe

Artykuł 10

Wytyczne dotyczące praktycznego stosowania niniejszego rozporządzenia

Komisja przyjmuje instrukcje operacyjne co do stosowania w praktyce przepisów niniejszego rozporządzenia w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 11

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspierana przez komitet utworzony na mocy art. 51 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)] (komitet ds. wiz).
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 12

Zmiana Konwencji wykonawczej do układu z Schengen

Artykuł 20 ust. 2 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen otrzymuje brzmienie:

„2. Ustęp 1 nie narusza prawa każdej z Umawiających się Stron do przedłużenia w wyjątkowych okolicznościach pobytu cudzoziemca na swoim terytorium na okres przekraczający 90 dni.”.

Artykuł 13

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 562/2006

W rozporządzeniu (WE) nr 562/2006 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) posiadają oni ważną wizę, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 539/2001*, lub posiadają ważną wizę objazdową w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x z dnia xxx**, ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową;

* Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001* z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1).

** rozporządzenie (UE) nr xxx/201x Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia xx.xx.201x ustanawiające wizę objazdową i zmieniające Konwencję wykonawczą do układu z Schengen oraz rozporządzenia (WE) nr 562/2006 i (WE) nr 767/2008 (Dz.U. L xxx).”;

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a Do celów wykonania ust. 1, za datę wjazdu uważa się pierwszy dzień pobytu na terytorium państw członkowskich, a dzień wyjazdu liczy się jako ostatni dzień pobytu na terytorium państw członkowskich. W obliczeniach długości pobytu na terytorium państw członkowskich nie uwzględnia się okresów pobytu dozwolonych na mocy wizy objazdowej, dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej.”;

c) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a Ustępy 1-3 stosuje się odpowiednio do wpisów związanych z pobytem na podstawie ważnej wizy objazdowej.”;

2) w art. 7 ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt aa) otrzymuje następujące brzmienie:

„aa) jeżeli obywatel państwa trzeciego posiada wizę lub wizę objazdową, o której mowa w art. 5 ust. 1 lit. b), szczegółowa odprawa przy wjeździe obejmuje także weryfikację tożsamości posiadacza wizy/wizy objazdowej oraz autentyczności wizy/wizy objazdowej, poprzez sprawdzenie w wizowym systemie informacyjnym (VIS), zgodnie z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008***;

***Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS) (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60). ”;

b) przedostatnie zdanie punktu ab) otrzymuje brzmienie:

„Jednakże w każdym przypadku zaistnienia jakichkolwiek wątpliwości w odniesieniu do tożsamości posiadacza wizy lub wizy objazdowej lub autentyczności wizy lub wizy objazdowej w VIS należy systematycznie dokonywać sprawdzeń za pomocą numeru naklejki wizowej łącznie z weryfikacją odcisków palców.”;

c) w lit. c) ppkt i) otrzymuje brzmienie:

„i) weryfikację, czy dana osoba posiada ważną wizę, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 539/2001, z wyjątkiem przypadku gdy posiada ona ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową; taka weryfikacja może obejmować sprawdzenie w VIS zgodnie z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 767/2008;”.

Artykuł 14

Zmiana w rozporządzeniu (WE) nr 767/2008

W rozporządzeniu (WE) nr 767/2008 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Niniejsze rozporządzenie określa cel Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS), ustanowionego na mocy art. 1 decyzji 2004/512/WE, jego funkcje i związane z nim obowiązki. Niniejsze rozporządzenie określa warunki i procedury wymiany między państwami członkowskimi danych dotyczących wniosków o wydanie wiz krótkoterminowych i wiz objazdowych w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr xxx/201x z dnia xxx * oraz związanych z nimi decyzji, w tym decyzji o unieważnieniu, cofnięciu wizy lub przedłużeniu jej ważności, w celu ułatwienia rozpatrywania takich wniosków i podejmowania związanych z nimi decyzji.

* Rozporządzenie (UE) nr xxx/201x Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia xx.xx.201x ustanawiające wizę objazdową oraz zmieniające Konwencję wykonawczą do układu z Schengen i rozporządzenia (WE) nr 562/2006 i (WE) nr 767/2008 (Dz.U. L xxx).”;

2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 1 dodaje się literę e) w brzmieniu:

„e) »wizę objazdową« zdefiniowaną w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr xxx/201x;”;

b) pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. „formularz wniosku” oznacza ujednolicony formularz wniosku wizowego zawarty w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr xxx/201x [kodeks wizowy (wersja przekształcona)] lub w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr xxx/201x;

5. „osoba ubiegająca się o wizę” oznacza jakąkolwiek osobę podlegającą obowiązkowi wizowemu zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 539/2001**, która złożyła wniosek o wydanie wizy, lub każdą inną osobę, która złożyła wniosek o wydanie wizy objazdowej na mocy rozporządzenia (UE) nr xxx/201x;

** Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81 z 21.3.2001, str. 1).”;

3) w art. 14 ust. 2 dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) wniosek o przedłużenie oraz oświadczenie o dalszym spełnianiu warunków przez posiadacza wizy objazdowej.”.

Artykuł 15

Monitorowanie i ocena

Do dnia [trzy lata od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] Komisja dokonuje oceny stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od [6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].
3. Art. 12 ma zastosowanie od [5 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].
4. Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący